

Rav Kook in His Time and Ours

Beit Avi Chai, Jerusalem, August 30, 2020

Yehudah Mirsky

Tolerance

הראי"ה קוק, אגרות הראי"ה, חלק ג' עע' קנו-קנז, יט שבט תרע"ח

הסבלנות מקור חיים היא, אבל במה דברים אמורים בזמן שהיא באה מתוך הטוהר של הדעת והמוסר, שאי אפשר לו להתברר כ"א מתוך ההכרה הבהירה בהמהות של חיי האומה ונשמתה התולדתית. אבל בזמן שהיא באה מתוך רכרוכית הלב, ורפיון הרוח הרי היא נעשית לסם ממית ומכלה, שסופה להביא קנאה מרה וקשה כשואל, שמחזיקיה יהיו דוקא הדוגלים בשם הסבלנות....הסבלנות שבאה לחסום את הדרך של עז החיים...היא דומה לאותה הסבלנות של האיש הרואה שכבוד ביתו ומשפחתו נתון הוא למרמס כל פריץ והולל, והוא ברפיונו מעמעם ומחשה.

Tolerance is the fount of life, but that is when it comes from the purity of knowledge and ethics, which can only become be explicated by lucid awareness of the essence of the life of the people and its life giving soul. But when it comes from faintheartedness, and weakness of spirit, it is poisonous and destructive. And brings in the end jealousy bitter and hard as death, whose proponents will precisely be those who speak in the name of tolerance. The kind of tolerance that seeks to stop up the vigor of life is like that of someone who sees his home and family open to being trampled by every wanton and loose character, and, in his weakness equivocates and is silent.

Rejecting Anger

הרב קוק, שמונה קצבים ג:קלד, אורות הקודש חלק ג ע' רמד

את הכעס צריכים אנחנו לשנא בכל עומק הוייתנו. בכעס גדול, אבל מתון ומיושב, אנחנו צריכים לשנא את הכעס הרתחני, המערבב את הדעת, ופוסל את כל היתרונות הגדולים של האדם, היחידי והציבורי. כשרואים אנו איזו כחה או מפלגה מדברת תמיד את דבריה בכעס, הרי לנו סימן, שאין לה דעת, שאין לה תוכן במה למלא את הריקניות שבה, והיא כועסת על עצמה באמת, אלא שהאיגואיזם בא ומכריח אותה להטיל את הארס של כעסה על אחרים.

החכמים העליונים, שבאו עד מרום הצדק והחסד, מלאי רצון הם תמיד, וחסד ואמת מעטר אותם כל היום.

We must hate anger with all the depth of our being, with great anger, but moderate, and settled, we must hate the spiritual anger, that jumbles the mind, and invalidates all the advantages of being human, individual and collective. When we see any group always expressing itself in anger, it's a sign that it has no understanding, no content with which to fill its emptiness, that in truth it's angry with itself, but that egoism (sic) comes and forces it to deposit the venom of its anger on others. The higher sages, who have reached the height of justice and kindness, are full of will, and kindness and truth garland them all the day

The Jewish People and the World

Rav Kook, Qovetz 2:157 (Arpilei Tohar)[circa 1913], p. 292-293, Orot, p. 138

כנסת ישראל היא תמצית ההויה כולה, ובעולם הזה נשפע תמצית זו באומה הישראלית ממש, בחומריותה וברוחניותה, בתולדתה ואמונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית אידיאלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לך תנועה בעולם, בכל העמים כולם, שלא תמצא דוגמתה בישראל. ואמונתה היא התמצית המסולת מכל האמונות, והמקור המשפיע את הטוב והאידיאליות לאמונות כולן, וממילא הכח המברר את כל המושגים האמוניים, עד שיביאם למזריגת שפה ברורה לקרא בשם ד' וגואלך קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרא.

Knesset Yisrael is the distilled essence of all existence, and in this world this distillation is devolved onto the Israelite nation, truly, in its materiality and spirituality, its generations and faith. And the Israelite history is the idealized distillation of general history, and there is no movement in the world, in all the peoples, whose like is not to be found in Israel. And its faith is the sifted essence of all beliefs, and the source from which idealism and the good flow to all the beliefs, and thus necessarily the force which distinguishes among belief concepts until it brings them to the level of *clear speech so that they all may call out in the Name of God (Zephania 3:9) and your redeemer, the Holy One of Israel, will be called Lord of all the Earth (Isaiah 54:5)*

The relationship between principled political disagreement and God's presence in the world

The Meaning of Political Disagreement

הראי"ה קוק, שמונה קבצים ג: א-ב [נכתב בסביבות תרע"ב-ג]¹, אורות, עע' ע-עב
שלשה כחות מתאבקים כעת במחננו. המלחמה ניכרת היא ביותר בארץ ישראל אבל

¹ עי' אגרות הראי"ה ח"ב סי' תכו, עע' עז-פ

פעולתם היא פעולה נמשכת מחיי האומה בכלל, ושרשיהם מחופשים מצד ההכרה החודרת במרחבי רוח האדם... הקודש, האומה והאנושיות, אלה הם שלשת התביעות העיקריות, שהחיים כולם, שלנו ושל כל אדם, של איזה צורה שהיא, מורכבים הם מהם... ההתמזגות המוכרחת של שלשת התביעות הגדולות הללו, מוכרחת היא לבא בכל קבוצה שיש לה תקווה של חיים עתידיים... הפירוד יסודתו הוא בצדדים השליליים שכל כח רואה בחבירו... בכל כח בודד, ביחוד נפשי, מוכרחים צדדים שליליים להיות, בפרט בהתפשטותו היתרה על חשבונם של כחות אחרים. בזה אין להפליא בין הקודש ובין החול, הכל נכנס תחת קו המדה² והכל צריך משקל, "אפילו רוח הקודש השורה על הנביאים במשקל הוא שורה"³... שלשת הסיעות היותר רשמיות באומה הן, האחת, האורתודוכסית, כמו שרגילים לקראת, הנושאת את דגל הקודש... השניה היא הלאומיות החדשה... השלישית היא הליברלית... הדבר מובן, שבמצב בריא יש צורך בשלשת הכחות יחד. ותמיד צריכים אנו לשאוף לידי המצב הבריא הזה... להכיר בעין יפה כל אחד את התפקיד החיובי של חבירו. וההכרה הזאת תהיה הולכת ומשתלמת, עד שלא די שיכיר כל אחד את הצד החיובי שיש בכל כח... אלא שעוד הלאה ילך, עד שגם את התוכן החיובי שיש בהצד השלילי שבכל כח וכח, על פי המדה הנכונה, גם כן יכיר לטוב, וידע שלטובתו של הכח המיוחד שהוא יותר נוטה אליו, צריך הוא להיות מושפע גם כן באיזה מדה מהכח השולל, שהכח האחר שולל את הכח החביב שלו, מפני שבשלילתו הוא מעמידו על מדתו הראויה לו, ומצילו מהגרעון של התוספת וההפרזה... מובן הדבר, שמה שהכנסנו את הקודש בשדרה של שלשת הכחות, שכל אחד צריך לצמצם את עצמו לפעמים כדי להניח מקום לחבירו, איננו מובן כי אם בצד הטכני והמעשי של הקודש, ובצדדים המחשביים וההרגשיים המתיחסים לו, אבל עצם הקודש העליון הרי הוא הנושא הכללי, שהצמצום הזה עצמו הרי הוא עבודתו, כמו כל העבודות הבאות לשכלול העולם והחיים בכל המובנים, שכלם ברכתם מקדש הם נושאים...

Rav Kook, *Shemonah Kevatzim*, 3:1 [written circa 1912-1913], *Orot*, pp. 70-72

Three forces are now wrestling within our camp. The war is felt more strongly in Eretz Yisrael but its effects derive from the life of the nation

² זוהר חדש נז ע"א: פרשת ואתחנן:
³ ויקרא רבה טו

as a whole, and their roots are fixed in an awareness which penetrates the expanses of the human spirit...The sacred, the nation, humanity – these are the three central demands which all life, ours and that of every man in whatever form, are composed of....The necessary synthesis of these three great demands must take place in every group which hopes for a future life...Their alienation is rooted in the negative side which each sees in its fellow...in each individual power, especially of the soul, of necessity there are negative sides, especially when it expands to the detriment of the others. In this there is no distinction between sacred and mundane, all comes under the line of measure and all must be weighed “even the holy spirit which descended on the prophets, did so in measure...”

The three most noted parties in the nation are, first, the Orthodox, as they are generally called, which carries the banner of the sacred...the second is the new nationalism...the third is liberalism...It is well understood that a healthy situation all three are needed together. And we must always strive for this healthy situation...that each should generously appreciate the positive task of the other. And this awareness should proceed and perfect itself, to the point that not only does one recognize the positive side of each force...but proceed further to the point of recognizing the positive content of the bad side of each, he will also recognize as good, in proper measure, and know that for the benefit of the particular force towards which he himself inclines, he must be in some way influenced by the negative force of the other, as the other force denies the one dear to him, and thus by its negation puts him in its proper place, and saves him from the defects of overdoing and exaggeration...Of course, our listing the Sacred as one of the three, each of whom must at times contract itself for the sake of the other, is only as regards the technical and practical side of the Sacred, and the intellectual and emotional sides relating to it, but the very heavenly Sacred is the broad subject, which is effecting all this contraction, like all the works

that seek to improve the world and life in all their meanings, which all bear their blessings from the Sacred

Spiritual Meaning of Socialism and Anarchism

שמונה קבצים א:פ-צ (נכתב בסביבות 1910)

הנשמה הפנימית, המחיה את השטה הסוציאליסטית כפי צורתה בימינו, היא המאור של התורה המעשית, במלא טהרתה וצביונה. אלא שהשטה בעצמה עומדת היא באמצע גדולה, ואיננה יודעת את יסוד עצמיותה. אמנם ימים יבאו ותהי למוסד נאמן לאמץ התורה והמצוה, במלא שיגובם וטהרתם. האנרכיה היא נובעת מיסוד יותר נעלה מהסוציאליט. איננה יסוד לתורה המעשי וקיומה, כי אם להדבקות האלהית, העליונה מכל מעשה וסידור חיובי. על כן היא עוד יותר רחוקה ממקורה, שהוא עומד רחוק מאד משפלות החיים של ההוה, מהסוציאליט, ובמצבה של עכשיו, ומצב החיים של ההוה, היא פרועה כולה, למרות הניצוץ האלהי הנשגב המסתתר בתוכיותה.

The inner soul that vivifies the Socialist doctrine in its contemporary form, is the light of the practical Torah, in all its purity and character. But the doctrine itself is in mid-growth, and doesn't know the foundation of its own selfhood. Days will come and it will be a faithful foundation for vigorous Torah and Mitzvah, in all their exaltation and purity. Anarchy (Anarchism) flows from a higher foundation than the Socialist. It isn't a foundation to the practical Torah, but to clinging to God, supremely above any act or positive form. That is why it is farther from its source, and stands well removed from the lowly life of the present, and from the social, and

in its preset state, and the present state of life, is altogether wild, despite the exalted divine spark hidden inside it.

Theology of Culture

1916 הרב קוק, שמונה קבצים ו:מט (נכתב בערך

חוש האמונה האלהית, בכל גודל עזונו, זהו החיים, החיים האמיתיים, החיים ששום ... מות אין עמם, החיים ששמחתם אינה מתערבבת משום צרה ויגון ואנחה... אור חיים זה צומח הוא ועולה מכל תורה, מכל חכמה, מכל חסד, מכל גדולה, מכל שיחה טובה ונאה, מכל רעיון גדול ונאצל, מכל משחבה ישרה והגונה, מכל מצוה, מכל מעשה טוב, מכל תיקון של תרבות ודרך ארץ, מכל טוב שבעולם, **שבכל הזמנים וכל הברואים, בכל השפות, בכל הלשונות, בכל הנטיות ובכל האמונות, בכל העולמים ובכל הנשמות.** מן הכל הוא שואב ועל הכל הוא משפיע... וכולו אומר כבוד

...The sense of divine faith, in all its great strength, that is life, true life, the life that has no death, the life whose joy is unalloyed with any sorrow, grief or sighing...that light of life grows and ascends from every teaching, every wisdom, every compassion, every greatness, every good and pleasant conversation, every great and noble idea, every straight and honest thought, every mitzvah, every good deed, every improvement in culture and the way of the world, every good thing in the world at all times and in all creatures, all languages, all tongues, in all tendencies and in all faiths, in all the worlds, and all the souls. From all it draws, and onto all it flows...*and all says glory* (Ps. 29:9)

The Land of Israel as revelation in and through the natural world

Rav Kook, Qovetz 2: 326-327 (Arpilei Tohar)[circa 1913] , p. 342, Orot pp. 77-78, Eretz Hefetz, 4:4

הקדושה שבטבע היא קדושת ארץ ישראל, והשכינה שירדה בגלות עם ישראל הוא הכשרון להעמיד קדושה בניגוד להטבע. אבל אין הקדושה שהיא לוחמת נגד הטבע קדושה שלמה, היא צריכה להיות בלועה בתמציתה העליון בקדושה העליונה, שהיא הקדושה שבטבע עצמה, שהוא יסוד תיקון עולם כולו וביסומו הגמור. והקודש שבגולה יחובר אל קודש הארץ ועתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל.

(עד כאן בארץ חפץ)

כשבאים להשכלה עליונה זו, של הקדושה שבטבע, השלמה, (ליתא באורות) הכוללת בקרבה גם כן את הקדושה שלמעלה מן הטבע, המתנגדת אל הטבע, המלחמה חודלת לגמרי, מדת הדין מתבסמת, והכל נוטה כלפי חסד. כל הכחות שבאדם הפרטי נראים בעדינותם המרוממה. כפי מה שהם בטבעם, הרי הם קדושים ומוכשרים לעילוי היותר עליון. והאור שלמעלה מן הטבע עומד אצור בהם לעת הצורך, והדם חש בקרבו חופש של נועם קודש, ויראה עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו, שנאמר בקרבך קדוש.

The holiness within nature is the holiness of the Land of Israel, and Shekhinah that went down into exile with Israel (BT Megillah 29a) is the ability to preserve holiness in opposition to nature. But the holiness that combats nature is not complete/perfect holiness, it must be absorbed in its higher essence to the higher holiness, which is the holiness in nature itself, which is the foundation of the restoration and repair of the world entire (*tikun olam*) and its utter fragranting. And the holiness in exile will be joined to the holiness of the land, *and the synagogues and batei midrash of Bavel will be reestablished in the Land of Israel* (BT Megillah 29a)

When one reaches this high understanding, of the holiness which is in nature, the perfect, which gathers within itself as well the holiness which is above nature, which opposes nature, the war ceases entirely, the dimension of Law (*Middat Ha-Din*) becomes fragrant, and all leans towards lovingkindness (*Hesed*) All of the individual's powers appear in their exalted gentleness. As they are in their nature, so are they sacred,

and fit for the highest ascent. And the light which is above nature awaits, treasured up in them for the moment of need, and man feels within himself the freedom of holy grace and *sees himself as though the Holy dwells in his innards, as is written, in your innards the holy.* (Hosea 11:9, Taanit 11a-b)